

דְּבִי לְבִי

סיפור מאת ליבי ברגשטיין

בְּקֶר אֶחָד (בְּעֶצֶם, זֶה לֹא הָיָה בְּדִיּוֹק בְּקֶר) קִמְתִּי - טוֹב, לֹא בְּדִיּוֹק קִמְתִּי, אֶלָּא פָּקַחְתִּי עֵין אַחַת, וְזֶה הִסְפִּיק לִי כְּדִי לְרֹאוֹת שְׁעוֹד לֹא בְּאַמֶּת בְּקֶר. בַּחוּץ הָיָה חֶשֶׁךְ. נִשְׁאַרוּ לִי עוֹד בְּמָה שְׁעוֹת לִישׁוֹן, אֲבָל לֹא הִצְלַחְתִּי לְהִרְדָּם.

הָיִיתִי לְבִדִי

וְרָצִיתִי לְדַבֵּר

וְרָצִיתִי חֲבוּק

וְרָצִיתִי חֶבֶר

לְפֶתַע הַבְּחִנְתִּי בּוֹ.

לְפָנַי עָמַד דְּבִי לְבָן גָּדוֹל, לְבוּשׁ מְכֻנְסִי גִינָם עִם כִּיסִים וְעִם שְׁלִיקָה, חֲלִצַת פְּסָיִם עִם צְאוּרוֹן, שְׂרוּוֹלִים אֲרָכִים מְקַפְּלִים, שֹׁשֶׁה בְּפִתּוּרִים וְכִיס גָּדוֹל שֶׁבְּמִרְכָּזוֹ לֵב. הוּא חֲבֵשׁ לְרֹאשׁוֹ כּוֹבֵעַ לְבָן הַפּוֹךְ וְהִרְכִּיב מְשַׁקְּפִים עָבִים.

"קוֹרְאִים לִי דְּבִי לְבִי.

לִיְתֵר דִּיּוֹק, אֶתְּ קִרְאוֹת 'דְּבִי לְבִי, וְאַנִּי בְּאַתִּי.

הָיִיתִי לְבִדִיךְ

וְרָצִיתִי לְדַבֵּר

וְרָצִיתִי חֲבוּק

וְרָצִיתִי חֶבֶר".

"אֲנִי? לֹא אֶמְרֶתִי מְלָה. רַק חֲשַׁבְתִּי".

"נָכוֹן.

אֶתְּ חֲשַׁבְתִּי,

אֲנִי הִקְשַׁבְתִּי,

רָצִיתִי חֶבֶר,

וְלָכֵן בְּאַתִּי".

"מִי אַתָּה?", שְׁאַלְתִּי אוֹתוֹ.

"אֲנִי דְּבִי לְבִי. כְּשֶׁקוֹרְאִים לִי, אֲנִי בָּא".

"לא הבנת. מי אתה? האם אני מכירה אותך? מאין אתה בא?".

"אני בא מהמקום שמעבר לקשת".

"אני לא מבין. איך באים מהמקום שמעבר לקשת אל החדר שלי?", שאלתי בלי לחשב כמה זה מוזר שאני מנהלת שיחה עם דבי. אבל מישהו מדבר אתי, והחלטתי לבדוק מי זה. "קשתי שמעבר לקשת זה מקום דמיוני שקיים רק בחלומות ובסרטים".

"לא רק שם. הוא פשוט קיים. בדרך כלל הלב שלך סגור, ואז אני לא יכול לדבר איתך. הוא נפתח כשקוראים לי. פשוט מאוד. יש גשר בין המקום שמעבר לקשת לכל מקום בעולם", ואז המשיך להסביר לי בלחישתו, בקול רך ונעים, לתוך אזני השמאלית: "הגשר יפה מאוד. את לא יכולה לראות אותו בעיניים פקוחות, אבל אם תעצמי עיניים, תנשמי עמוק ותקשיבי להלמות לבך, תוכלי לראות אותו בבירור".

כל כך רציתי לראות את הגשר, שלא התובחתי אתו. עצמתי את עיני ונשמתי עמוק. הקשתי להלמות לבי ופתאום ראיתי: גשר מדהים בכל צבעי הקשת - אדם, פתם, צהב, ירק, כחל, אינדיגו וסגל. פקחתי את עיני, והוא המשיך להסביר.

"קוראים לי דבי לבי, ואני מתיצב בגשר. בכיסי צרור מפתחות. כל מפתח צבעו אחר: אדם, פתם, צהב, ירק, כחל, אינדיגו וסגל. אני מכניס אותם אחד-אחד לחרי המנעולים כדי לפתח את הגשר, וכל צבע נהפך לצליל.

אדם לדו,

פתם לרה,

צהב למי,

ירק לפה,

כחל לסול,

אינדיגו ללה

וסגל לסי.

לאט-לאט הצלילים נהיים למנגינה, ואני מתחיל לשיר, להתנועע, לרקוד, לדלג, לקפץ, וכלי להרגיש אני עובר את הגשר, והופ, אני פה".

"אבל איך מדברים איתך?"

"מה זאת אומרת, איך מדברים אתי? כבר הסברתי לך".

דָּבִי לְבִי פָּרַשׁ לְרַגַע וְשָׁמַעְתִּי אוֹתוֹ מִנֵּהֵל שִׁיחָה עִם עֲצָמוֹ. אַחֲרֵי כַּפָּה דַקּוֹת הוּא דִּבֵּר אֵלַי שׁוֹב.

"עֲכָשׁוּ אֲנִי מִבֵּין. הַשְּׁאֵלָה שְׁלָךְ מוּבִנֶת לִי כִי אֵין לִי לֹא גוּף וְלֹא פֶה שְׁמִדְבָּר וְלֹא אֲזַנִּים שְׁשׁוֹמְעוֹת וְלֹא עֵינַיִם שְׁרוֹאוֹת. אִז אֵיךְ מִדְבָּרִים אִתִּי? מוּבֵן לָךְ שְׁדָבִי בְּלִי פֶה שְׁמִדְבָּר אֵינוֹ יָכוֹל לְדַבֵּר וּבְרָר גַּם שְׁדָבִי בְּלִי אֲזַנִּים שְׁשׁוֹמְעוֹת אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ וְגַם מוֹדָר שְׁאֲנִי רוֹאֶה צְבָעִים, שְׁהָרִי אֵין לִי עֵינַיִם שְׁרוֹאוֹת. אֲבָל שְׁמַעְתִּי אוֹתְךָ, נִכּוֹן?"

"נִכּוֹן".

"אִז אֵיךְ מִדְבָּרִים אִתִּי וְאֵיךְ אֲנִי שׁוֹמֵעַ, אֵת רוּצָה לְדַעַת? פָּשוּט מְאֹד. בְּאוֹתָהּ הַדְרֹךְ שָׁבָה רְאִית אֵת הַגֶּשֶׁר: נִשְׁמַתָּ עִמָּךְ, הַקְּשַׁבְתָּ לְהִלְמֹת לִבְךָ וְרְאִית אֵת הַגֶּשֶׁר וְאֵת הַצְּבָעִים. אֵת קוֹרְאֵת לִי בִּלְב, וְאֲנִי שׁוֹמֵעַ אוֹתְךָ. מִשָּׁם, מֵהַלֵּב שְׁלָךְ אֲנִי מִדְבָּר".

דָּבִי לְבִי הִשְׁתַּתַּק, נָשֵׁם נְשִׁימָה עִמָּךְ, בְּקֶשׁ מִמֶּנִּי שׁוֹב לְעֵצָם עֵינַיִם וְהִמְשִׁיךְ לְדַבֵּר. "רְאִי, הַלֵּב שְׁלָךְ כָּרַגַע פְּתוּחִי". הוּא הִרְאָה לִי פְתִיחַ, כִּים גְּדוֹל, בְּצַד שְׁמַאל שֶׁל הַלֵּב שְׁלִי. פָּקַחְתִּי אֵת עֵינַי.

לֵב פְּתוּחִי. מוֹדָר ... בְּלִתִּי-אֶפְשָׁרִי ... שְׁטוּיּוֹת ... מְצַחִיק. הוּא בּוֹדֵאִי עוֹבֵד עָלַי, חֲשַׁבְתִּי.

"לָךְ זֶה נִרְאֶה מוֹדָר, שְׁטוּתִי, מְצַחִיק, בְּלִתִּי-אֶפְשָׁרִי, אֲבָל כַּכֵּה, עֲכָשׁוּ, אֲנִי מִנְהַלִּים שִׁיחָה בֵּינֵינוּ, אֵת וְאֲנִי. אֵת לֹא מְבִינָה כִּי אֵת לֹא מְכִירָה. קֶשֶׁה לְהִבִּין אֵת מָה שְׁאֵין מְכִירִים. עֲצָמִי שׁוֹב עֵינַיִם וְנִשְׁמִי עִמָּךְ", הוּא אָמַר.

עֲצָמִי עֵינַיִם וְנִשְׁמִי עִמָּךְ.

"אֵתָן לָךְ דְּגָמָה. חֲשַׁבִי עַל חֵלוֹם, עַל בְּקֶשָׁה, עַל מְשַׁאֲלָה".

"חֲשַׁבְתִּי ... וְמָה עֲכָשׁוּ?", שְׁאֵלְתִי בְּעֵינַיִם עֲצוּמוֹת.

"בְּדֶרֶךְ כָּלֵל, אַחֲרֵי שְׁאֵת שׁוֹמֵעַת אֵת הַמְּשַׁאֲלָה שְׁלָךְ, אֵת מוֹתֶרֶת עָלֶיָהּ. אֵת שׁוֹ מַעַת אוֹתָהּ וּמְבַטְלֵת אוֹתָהּ בְּאַחַת: 'שְׁטוּיּוֹת ... בְּלִתִּי-אֶפְשָׁרִי, כְּאֵלוֹ הִיא אֵינָנָה, כְּאֵלוֹ אֵין לָהּ זְכוּת קִיּוּם. וְחִמָּד מְזֶה, אֵת מְפַסְיָקָה לְהֶאֱמִין בָּהּ. לְאֵט-לְאֵט אֵת מְפַסְיָקָה לְחֵלֵם.

אָבֵל בְּעוֹלָם שְׁלִי הַחֲלוֹם מִמְּשִׁיךְ לְהִתְקִים. בְּזִמְן שֶׁהֵלֵב פָּתַח וְשׁוּמַע אֶת הַחֲלוֹם,
אֶת הָרַחֵשׁ שְׁלוֹ - כְּעֵין רֶטֶט כְּנַפִּים שֶׁל פִּיה אוֹ שֶׁל מְלֶאךֶה - הַחֲלוֹם מְגִיעַ אֵלַינוּ,
אֶל מַעְבְּר לְקֶשֶׁת, וְאֵנוּ מְקַשְׁיָבִים לוֹ.

אִם אַתְּ רוֹצֶה לְהִמְשִׁיךְ לַחֲלֵם, אֲנִי וְהַחֲבֵרִים שְׁלִי מַעְבְּר לְקֶשֶׁת מִוְכָנִים לְלַמֵּד
אוֹתְךָ אִיךָ לְהִקְשִׁיב לַחֲלוֹמוֹת. וְאַחֲרֵי שֶׁתְּלַמְדִי אִיךָ לְהִקְשִׁיב לַחֲלוֹמוֹת שֶׁלךְ, אַתְּ
יְכוּלָה לְמַצֵּא אֶת הַדְּרוֹךְ לְלַמֵּד אַחֲרֵים לַעֲשׂוֹת זֹאת."

"לְהִקְשִׁיב זֶה לֹא לְהִגְשִׁים, אָז מָה הָעֵרֶךְ שֶׁל זֶה?", שְׁאַלְתִּי.

"נְכוּן, לֹא תָמִיד אֶפְשָׁר לְהִגְשִׁים חֲלוֹם, אָבֵל אִם מְקַשְׁיָבִים וּמִתְבּוֹנְנִים, אֶפְשָׁר
לְהִתְחִיל לְלַכֵּת בְּדְרוֹךְ שֶׁל הַחֲלוֹם וּלְגַלוֹת יַחַד אֶת כָּל הָאֶפְשָׁרוּיֹת."

דְּבִי לְבִי חִבַּק אוֹתִי וְאָמַר שְׁלוֹם.

"אָבוֹא שׁוֹב כְּשֶׁתְּקֶרְאֵי לִי, כְּמוֹ עַכְשָׁו.

הֵיית לְבִדְדָה,

וְרָצִית לְדַבֵּר

וְרָצִית חֲבוּק

וְרָצִית חֶבֶר.

שְׁמַעְתִּי וּבֵאתִי."

הוּא נִפְרָד מִמֶּנִּי וְרָאִיתִי אִיךָ הוּא מוֹצִיא אֶת צְרוּר הַמַּפְתָּחוֹת, מְכַנֵּים אוֹתָם
לְמַנְעוּלִים אֶחָד-אֶחָד. שְׁמַעְתִּי אֶת הַצְּבָעִים נְהַפְּכִים לְצִלִּילִים וְאֶת הַצְּלִילִים
לִים נְהַפְּכִים לְמִנְגִּינָה וְשְׁמַעְתִּי אֶת דְּבִי לְבִי מִתְחִיל לְשִׁיר, לְהִתְנוּעֵעַ, לְרַקֵּד,
לְדַלֵּג, לְקַפֵּץ. וּבְלִי לְהִרְגִישׁ, הוּא עֹבֵר אֶת הַגֶּשֶׁר וְחִזַּר הַבֵּיתָה, לְמָקוֹם שֶׁנִּמְצָא
אִי-שָׁם מַעְבְּר לְקֶשֶׁת.

